

Віллоу притулилася носом до вікна. Лив такий сильний дощ, що вона ледве могла розрізнити обриси невеликого лісу, що межував із садом біля її будинку.

— Що ж мені робити з лісом? — прошепотіла Віллоу. Цієї миті їй на голову впала велика крапля води. Вона подивилася вгору. — Протікає. Ну просто прекрасно! — застогнала вона, помітивши пляму від води на стелі.

— Віллоу! — покликав батько з вітальні. — Ходи-но сюди.

Дівчинка мляво зісковзнула з підвіконня й повільно спустилася сходами.

Її батько стояв серед незліченної кількості коробок з речами для переїзду, безпорадно чухаючи потилицю.

— Не могла б ти мені трохи допомогти, Віллоу?

— І що ж мені робити, тату?

— Як щодо того, щоб розпакувати коробки?

— Гадаєш, це варто робити?

— Авжеж, Піпс, бо ми залишаємося тут жити.

— Те саме ти казав і в останніх п'яти містах. І тільки-но всі коробки були розпаковані, доводилося знову все спаковувати та вкотре вирушати в дорогу!

— Не перебільшуй, Піпс. Зрештою, ми жили в Сингапурі два роки.

— Один.

— Два!

— Я знаю напевно, що лише один, бо напередодні Нового року ти купив мені повітряний ліхтар, і оскільки я тоді проспала, ти пообіцяв, що ми запустимо його в наступну новорічну ніч. Але наступного Нового року нас там уже не було.

— О, — мовив її батько, напружено розмірковуючи. — Мені здавалося, їх було два.

— Певно, через те що там не було зміни сезонів і майже завжди стояла спека.

— Можливо. Але принаймні ми протрималися цілий рік.

Віллоу закотила очі.

— Піпс, я мусив переїхати туди, де матиму роботу. І це якраз тут, і дуже зручно збіглося в часі, що ми успадкували цей будинок саме зараз. Тому ми обов'язково залишимося надовго. Я можу працювати звідси й нарешті почати писати свою книжку у вільний від роботи час. А потім вона стане бестселером, ми розбагатіємо й заживемо щасливо!

Віллоу застогнала. Вона опустила на коліна перед коробкою та почала виймати одну книгу за одною і мляво розставляти їх на полиці.

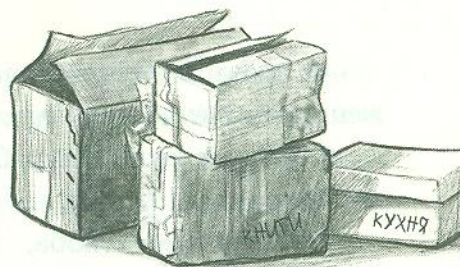
— У моїй кімнаті протікає дах. Дощ заливає! — мовила вона.

— О, — вкотре відповів її батько.

— Це все, тату? Більше ти нічого не скажеш? Просто «о»? — Віллоу запитально подивилася на батька.

— Я подбаю про це, обіцяю!

— Також пліснява на стелі, затхлий запах у підвалі, павуки в коморі, відсутня дошка у підлозі біля входу, несправний вимикач у коридорі, унітаз, який не змиває, кран, з якого ллється лише коричнева вода...

— Гаразд, я все це виправлю, і швидше, ніж ти зможеш промовити «морозиво з чорничним пирогом».

— Тату, ти такий незграба, що молоток і цвяхи — твої люті вороги.

— Віллоу, моя люба, відтепер усе буде інакше, я справді зроблю все це власноруч. Моїми власними чарівними руками! Жоден невмілий майстер не переступить поріг цього дому. Бо на допомогу прийшов Супертато! — батько Віллоу широко розставив ноги, поставивши одну на коробку, підняв кулак до стелі та почав наспівувати музичну тему з фільму «Супермен».

Віллоу мимоволі розсміялася.

— Саме так! Тому що татусі — справжні супергерої! Вони можуть спалити спагеті, не в змозі зашити дірки в штанах. Більше того, вони можуть змусити дітей літати, — він підняв Віллоу на руки й закружляв її по колу.

Віллоу захихотіла. Насправді в одинадцять років вона була вже надто великою, щоб батько міг її крутити, але їй це все одно подобалося. Потім тато поставив її на ноги.

— А ще супертатусі вміють танцювати! Ніхто не танцює краще, ніж Супертато! Дозволь запросити тебе на танець? Ми танцюватимемо на мозолях. Ти стаєш на мої мозолі, але ми все одно маємо чудовий вигляд.

Вони витанцювували між коробками, і батько Віллоу щосили намагався рухатися як серйозний танцюрист. Віллоу наслідувала його приклад.

— Десять балів від журі за танець на мозолях. У виконанні Адама Флінна на прізвисько Супертато і його чарівної доньки Віллоу Флінн на прізвисько Піпс! —

сміючись, вони перечепилися через купу книжок і впали на зимові пальта, які вже були розпаковані, але для них ще не було шафи.

Адам Флінн лагідно погладив доньку по голові й поцілував її.

— Я так тебе люблю, Піпс. Нам тут буде добре, ось побачиш. Нарешті у нас є справжній дім, де ми можемо осісти.

Віллоу зітхнула.

— Будинок жахливо старий, тату.

— Зате він наш, до того ж ти жила тут кілька років, коли була маленькою. Невже ти зовсім нічого не пам'ятаєш? Тобі тут подобалося.

Віллоу озирнулася. Вона намагалася відшукати спогад, що, можливо, був захований десь у глибині її душі. Звісно, те саме було і з піснями. Пісні, які ви коли-небудь чули, сховані в одній із безлічі шухляд у вашій голові. І якщо відчинити правильну, можна просто підспівувати. Навіть не усвідомлюючи чому. Просто знаєш кожную ноту й кожен куплет. Але Віллоу не могла відшукати шухлядку зі спогадами про цей будинок.

— До того ж ти успадкувала ліс, Піпс. Агов, хто з одинадцятирічних дівчаток вже має ліс?

— Супер! — пробурмотіла Віллоу, прибираючи з обличчя пасмо рудого волосся. — Я що, схожа на лісника? Чи карлика? Навіщо мені ліс? Я маю рубати дерева? Чи гратися в Гензель і Гретьель?

Адам Флінн зітхнув.

— Знаєш, що? Я щойно знайшов твої гумові чоботи в цій коробці, — він витягнув червоні гумові чоботи з білими цятками.

— І що з того? — промовила Віллоу, запитально дивлячись на свого батька.

— Вийди надвір, познайомся з лісом.

— Але йде дощ!

* Йдеться про карлика на ім'я Румпельштільцхен з однойменної казки братів Грімм. — Прим. перекл.

— Це лише вода. Нехай ти й солоденька, але ж не з цукру зроблена.

— А якщо я заблукую?

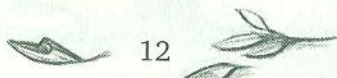
Адам Флінн завагався.

— Хіба це не я маю казати? Піпс, ліс не такий уже й великий. Він більше схожий на лісочок, до того ж ти гуляла там сама, коли тобі було три рочки. Ось так. Тому ходи, — мовив її батько, а потім додав приглушеним голосом: — Але не збивайся зі стежини й не розмовляй із незнайомими вовками!

— Добре, бабусю! — усміхнулася Віллоу, одягла пальто, гумові чоботи та вийшла в сад. Це все ж краще, ніж розпаковувати коробки, подумала собі.

Надворі було дуже незатишно. Мокро й холодно. А зважаючи на те, що був уже кінець травня, — просто занадто мокро й занадто холодно. На щастя, був саме час зелених свят, тому Віллоу мала два тижні, щоб звикнути до нового будинку, нового міста та всього, що знову було новим. Вона втягнула плечі, кинула невдоволений погляд на дощові хмари й попрямувала до лісу.

Так, вона успадкувала ліс. Від тітки Альвіни, яка померла. Дуже приємно щось успадкувати, але той факт, що хтось має померти, перш ніж ти можеш щось успадкувати, — неприємний. Віллоу щосили намагалася пригадати обличчя своєї тітоньки. Батько їй розповідав, що колись вона й Альвіна були немов споріднені душі. В той час Віллоу була ще зовсім крихіткою. Але, як не дивно, в її пам'яті зринала лише фотографія Альвіни, що стояла на комоді в їхньому останньому помешканні. Доброзичлива жінка. З дуже довгим білявим волоссям.

У коричневому вбранні зі складками, яке трохи нагадувало моду середньовіччя. З купою ланцюжків на шиї. На одному з них висіло перо, на другому — амулет зі спіраллю. Поруч із нею сидів пес, схожий на вовка. Скільки разів за останні роки Віллоу стояла перед цією фотографією і розмірковувала, що ж такого в цій жінці, адже була впевнена, що Альвіна не була звичайною тітонькою. Дивно, що коли вона розпитувала про неї свого батька, той ніколи не відповідав. Завжди поводився так, ніби наразі був неймовірно зайнятий. І ось тепер вона померла. Її тато успадкував цей старезний будинок, а вона, Віллоу, — невеличкий ліс.

Дівчинка подивилася на дерева — такі височезні, що здавалося, ніби вона може торкнутися хмар, якщо вилізе на одне з них.

— Де ж тут вхід? — запитала вона себе, оскільки між деревами було так багато хмизу, опалого гілля та високої трави, що пройти було практично неможливо. Але раптом побачила просто перед собою стежку. — Дивно! — пробурмотіла вона. — Мабуть, просто не помітила її.

Нарешті зайшла в ліс. Свій ліс. Чула шум дощу, але крізь дерева, які утворювали навіс із листя, просочилося лише кілька великих крапель. Віллоу глибоко вдихнула. Що за дивовижний запах! Пахло мохом, корою та грибами. Цей запах наповнив дівчинку з голови до ніг і проник у її серце. Вона вже давно не почувалася такою захищеною і впевненою. Віллоу заплющила очі.

І раптом у її свідомості виринув образ зморшкуватої руки, яка тримала маленьку дитячу долоньку й ніжно

притискала її до дерева. Побачила вовка, з яким йшла через ліс, — її рука в його хутрі. Побачила невелику чашу, в якій горів вогонь. Дим від багаття, здавалося, малював у повітрі картини. Крила, дерево, спіраль, що обертається.

Образи стали такими виразними, такими реальними, що у Віллоу прискорилося дихання. Серце почало калатати, і вона рвучко розплющила очі. Здавалося, ніби перед нею щось ворухнулося. Гілля гоїдалося. Вона ковтнула. Ліс умить видався їй моторошним, але водночас вона відчула до нього магічний потяг. Якась її частина хотіла побігти назад до будинку, а інша, сильніша, крок за кроком вела її вглиб лісу. Дівчинка прислухалася. Навкруги було навдивовижу тихо: не чула нічого, окрім власних кроків та дощу, який, здавалося, крапав десь далеко. Але раптом знову почувся шурхіт. Зовсім близько.

Віллоу стала наче вкопана й зосередила погляд на заростях. Гілки ворухнулися. Дівчинка відступила кілька кроків назад і побачила лисеня, що вийшло з кущів і дивилося їй просто в очі. Віллоу не наважувалася поворухнутися, утім витримала погляд. Серце шалено калатало. Так вони простояли якийсь час одне навпроти одного. Врешті лисичка схилила голову — ніби на прощання — і зникла. Віллоу хотіла поспостерігати за нею довше, але її вже не було видно. Чи справді лисиці небезпечні? Дівчинка страху не відчувала, була немов

